

kursu, a tvrdila k odůvodnění tohoto návrhu, že by jí provedením dražby vznikla nenahraditelná škoda. O tomto návrhu povinné strany však soud první stolice vůbec nerozhodl, ačkoli, dokud o návrhu, by přiznán byl odkladný účinek rekursu, nebylo rozhodnuto, neměl se dražební rok vůbec konati. Konáním dražebního roku bez vyřízení návrhu byla povinná strana zkrácena, ježto tím její návrh zůstal nevyřízen, a bylo jí tím i odňato právo opravného prostředku proti rozhodnutí o jejím návrhu. Dražební rok se za tohoto stavu věci konati neměl, dokud nebylo o návrhu na jeho odklad rozhodnuto, a proto právem si stěžovatelé stěžují na provedení dražby.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud správně dovodil, že před rozhodnutím (a to právoplatným) o přiznání odkladného účinku stížnosti strany povinné, která se domáhala odložení roku dražebního na den 8. března 1934 položeného na dobu po 31. prosinci 1934 ve smyslu § 1 odstavec (1) a §§ 5 a 6 zákona ze dne 24. února 1934 čís. 33 sb. z. a n. o dočasných opatřeních v exekucním a konkursním řízení proti zemědělcům, neměl se dražební rok ten konati, a odkazuje se proto na správné odůvodnění tohoto napadeného usnesení.

Čís. 13802.

Ke konkursní podstatě patří i nemovitosti úpadce zabrané státem podle záborového zákona.

Úpadci nepřísluší právo k rekursu proti usnesení konkursního komisaře o zpeněžení těchto nemovitostí.

(Rozh. ze dne 27. září 1934, R I 848/34.)

K o n k u r s n í k o m i s a ř vzal na vědomí usnesení věřitelského výboru o odprodeji nemovitostí a svršků exekucní cestou. R e k u r s n í s o u d odmítl rekurs úpadce. D ů v o d y: Jde o prodej nemovitostí a svršků, tedy o realizaci jmění patřícího do konkursní podstaty. Prohlášením konkursu odňata byla úpadci, stěžovateli, dispozice se jměním do podstaty patřícím (§ 3 odst. (1) konk. ř.). Účelem zákazu toho je, zameziti úpadci, by jakkoliv do správy podstaty a do realizace zasahoval (§ 3 odst. (3) konk. ř.) a proto jen správce podstaty se má postarat o zjištění jmění do podstaty patřícího (§ 79 (1) odst. konk. ř.). Jest tedy jen správce podstaty oprávněn ke stížnosti, nikoliv úpadce, jenž prohlášením konkursu pozbyl práva samostatně jako strana vystupovati a proto není ohledně ní procesně způsobilý, zákonným jeho zástupcem je správce podstaty. Úpadce v řízení zpeněžovacím dle § 121 a násl. konk. ř. není účastněn, a vyjádření jeho podle § 120 (1) odst. konk. ř. nemá rozhodující význam. Proto jeho stížnost je nepřipustná a jest ji odmítnouti (§§ 523, 526 c. ř. s. a § 188 konk. ř.).

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu úpadce do odmítacího usnesení rekursního soudu.

D ů v o d y :

Dovolací rekurent má za to, že byl oprávněn jako úpadce k rekursu proti usnesení konkursního komisaře proto, poněvadž se usnesení týkalo nemovitostí z konkursní podstaty vyloučených, což odvozuje z toho, že byly státem zabráný. Úpadci přísluší ovšem opravné prostředky proti soudním rozhodnutím, jež se netýkají věci do konkursní podstaty patřící, nýbrž věcí, jež jsou zůstaveny volnému nakládání úpadci, avšak zabrané nemovitosti nejsou ani z exekuce vyloučeny, ano lze na ně vésti neobmezeně exekuci podle § 8 zábor. zákona čís. 215/19 sb. z. a n. vnučenou správou a i exekuci dražbou lze vésti se svolením Státního pozemkového úřadu, ani nemají zákony o pozemkové reformě ustanovení, že se zabrané nemovitosti vylučují z konkursní podstaty a ponechávají se volnému nakládání úpadci a jsou proto podle § 3 konk. ř. čís. 64/31 sb. z. a n. součástí konkursní podstaty. Nepřísluší proto podle ustálené judikatury úpadci právo k rekursu proti usnesení konkursního komisaře o zpeněžení nemovitostí patřících do konkursní podstaty, jak dovolací rekurent i sám připouští a byl proto rekursním soudem právem rekurs odmítnut. Lze proto rekurs úpadcův považovati jen za oznámení překážek proti zcizení zabraných nemovitostí, k němuž jest oprávněn každý, i úpadce, poněvadž k překážkám těm jest přihlížeti z úřadu při řešení otázky, zda zpeněžení jest přípustné. V rekursním řízení nelze však ani k onomu oznámení přihlížeti, poněvadž rekursní soud nemůže vůbec věcně rozhodovati na základě nepřipustného opravného prostředku (rozhodnutí čís. 7074 sb. n. s.).

Čís. 13803.

V advokátském sporu může uzavřítí soudní smír před sborovým soudem jen advokát jménem strany.

(Rozh. ze dne 27. září 1934, R I 904/34.)

Dr. L. byl ustanoven zástupcem chudých Václavu K-ovi v jeho sporu s cukrovarem v L. Návrhu Dr. L-a, by byl zproštěn zastupování žalobce podle čl. XXXIII. uv. zák. k c. ř. s. soud první stolice vyhověl. D ů v o d y: Žalobce Václav K. chce proti cukrovaru uplatňovati nárok, který již jednou byl předmětem sporu. Dne 14. ledna 1933 uzavřely strany smír: »Žalovaná firma cukrovar v L. se zavazuje žalobci Václavu K-ovi ze zažalovaného poměru jednou pro vždy na úplné vyrovnaní všech nároků zaplatiti pro minulost a budoucnost Kč 1.600— do 14 dnů pod exekuci.« Tímto smírem jest spor jednou pro vždy vyrovnan a po druhé z tohoto důvodu žalovati nelze. Bylo proto návrhu na zproštění zřízeného zástupce chudých vyhověti. I když žalobce tvrdí, že při uzavírání smíru byl nepřičetným, nemění to nic na věci, neboť byl zastoupen zástupcem a, že by tento byl nepřičetný, se netvrdí. Rekursní soud zamítl návrh Dr. L-a. D ů v o d y: Prvý soud vyhověl žádosti Dr. L-a z důvodu jím uvedeného a dodal, že i když Václav K. tvrdí, že při uzavírání smíru byl nepřičetný, nemění to nic na věci, neboť byl zástupcem zastoupen a, že by tento byl nepřičetným, se netvrdí.